

συνέχειαν, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ καιρὸν τινα ὁ ὑποδηματοποιὸς εἶχε λάβει τὸ τριπλάσιον ποσὸν τῶν ὀφειλομένων. Τοιαύτη ἦτο ἡ πτωχία τοῦ Δουμᾶ.

Ἐν τούτοις ἐκεῖ ἀπομονωθείς, ἐζήτει τρόπον τοῦ εὐρεῖν χρήματα, καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο δύσκολον διὰ τὴν ἀναντιρρήτως ἐφευρετικὴν αὐτοῦ κεφαλὴν. Εὗρεν. Ἐσυμφώνησε μετὰ τινος ἐν Παρισίοις φωτογράφου, νὰ φωτογραφηθῇ περιπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας ἔχων ἐπὶ τῆς ὀσφύος θελκτικῆς καὶ εὐσώμου ὑποκριτρίας τοῦ θεάτρου τῆς Εὐθυμίας (Théâtre de la Gaîté). Ὁ ἐξηκονταετής Δουμᾶς παρουσιάσθη διὰ φωτογραφίας εἰς τὸ κοινόν, περιπτύσσων καὶ περιπτυσσόμενος παρὰ τῆς περιδοήτου ἐπὶ τῇ καλλονῇ Miss Menken, ἡ δὲ εἰκὼν τόσῳ παράδοξος καὶ μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικά ἐράνη ταῖς εὐτραπέλοις Παρισίνοις, ὥστε ἐντὸς ἑξ μηνῶν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια ἀντιτύπων ἐπωλήθησαν· οὕτω δὲ ἀπέκτησε πάλιν πλοῦτον ὁ Δουμᾶς, μολονότι ἐπὶ τὸ φαινόμενον ἐνεκάλεσεν εἰς δίκην τὸν φωτογράφον, ὡς δημοσιεύσαντα εἰκόνας ἰδιωτικὰς, ἄνευ τῆς ἀδείας του. Ἐν γένει, ἡ τῆς σκηνῆς πλοκὴ ἐπέτυχε καθ' ὅλα, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ περιμένῃ παρὰ τοῦ συγγραφέως τῶν Μοῖκανῶν τῶν Παρισίων.

Ἡ ἀπομόνωσις λοιπὸν καὶ τὸν Δουμᾶν αὐτὸν ἐνέπνευσεν.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἐγνωρίζαμεν, ἀκούω λέγοντας μεμψιμοίρους τινάς. Οἱ τοιοῦτοι, φαίνεται, ἀπαιτοῦσιν νὰ ὁμοιάσω ὄρνιθα, ἣτις παραβλέπουσα πολλὴν παρακειμένην τροφὴν, καταφεύγει σκαλεύουσα εἰς γωνίαν τινά.

Ἐνθα γέ που διαφαίνεται ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθὴ, νὰ παραβλέπω δηλ. ὅσα οὐδεὶς μ' ἐμποδίζει νὰ μάθω καὶ οὐδεὶς λυπεῖται ἢ κεντᾶται ἀκούων, νὰ ἐκλέγω δὲ τὰ κρυπτόμενα καὶ λανθάνοντα· νὰ εἰσχωρῶ εἰς τὰ ἄδηλα καὶ κρύφια ἐσωτερικὰ, χωρὶς πρῶτον νὰ κρούσω τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας, ὥστε νὰ καταλαμβάνω τὸν οἰκοδεσπότην ξυραφίζομενον, τὴν οἰκοδεσποιναν dans sa chambre de toilette ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου, τὴν θυγατέρα ἀντιγράφουσαν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς Nouvelle Héloïse τοῦ Rousseau, τὸν υἱὸν ἐπιπλήττοντα τὴν ὑπηρετίαν κτλ.

κτλ. Μὴ μ' ἀναγκάσητε, παρακαλῶ, εἰς ἀνακάλυψιν τοιούτων ἀποκρύφων· τὸ κρυπτόμενον εἶνε σκυθρωπὸν, ἀγέλαστον, δυσπρόσιτον· φοβεῖσθε αὐτὸ καὶ φεύγετέ το, ὅπως οἱ Σίφνιοι τοὺς τοίχους, διότι φοβοῦνται μὴ λίθος τις πίπτων ἄνωθεν καταθραύσῃ τὰ πηλῖνα αὐτῶν ἀγγεῖα. Ἄς μὴ καταναλίσκωμεν, ὅταν ἀνάγκη δὲν παρίσταται, τὸ πολυπράγμον καὶ ἐταστικὸν ἡμῶν. Ἄλλ' ὡς οἱ ἄστοι καὶ οἱ λέοντες, ἄς συστρέφωμεν ἔσω τοὺς ὄνυχας, βαδίζοντες ἵνα μὴ κατατρίβωμεν αὐτοὺς καὶ, περιστάσεως τυχούσης, δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς μεταχειρισθῶμεν.

ΙΩ. ΚΑΜ . . .

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ποίησις εἶναι ἔμπνευσις μετὰ τέχνης· δὲν εἶναι μόνον ἔμπνευσις· ὅσοι δὲ τῶν ποιητῶν παρημέλησαν τὴν τέχνην, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν ὡς δεσμὸν τῆς διανοίας, παρήγαγον μὲν ὡραῖα ἔργα, ἀλλ' οὐδέποτε τέλεια. Ἡ ἔμπνευσις ἔχει τι τὸ ὀρμέμφυτον. Ἡ ποιητικὴ φύσις συλλαμβάνει καὶ γεννᾷ κόσμον ὅλον, ὅπως ἡ ἄψυχος φύσις συλλαμβάνει καὶ γεννᾷ ἓν ἄνθος· ἀλλ' ἡ τέχνη τελειοποιεῖ τὸ ἄνθος, ἀφαιρεῖ τοὺς σκώληκας ἀπ' αὐτοῦ, προφυλάττει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ προσθέτει τεχνικὴν δόξον. Ἡ μεγαλοφυΐα δὲν γεννᾷ ἄνευ μόχθου, ἀλλ' ἐν τῇ ὀδύνῃ καὶ τῇ ἐπιμονῇ αὐτῆς ἐγκεῖται ἡ ἀθανασία· λέγομεν ταῦτα πάντα, διότι ὁ κ. Δ. Παπαρρηγόπουλος φρονεῖ τὴν παράδοξον ἀρχὴν, ὅτι τὸ ἀκατέργαστον καὶ τραχὺ ἔχει κάλλος· ὅτι ἡ τέχνη εἶναι τὸ ψυμμίθιον τῆς ποιήσεως, ψυμμίθιον διὰ τοῦ ὁποίου ἀφαιρεῖται ἡ φυσικὴ χάρις καὶ τὸ ἀπέρητον καὶ ἄφελές αὐτῆς, ὡς ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς Γλαύκης ἐκφράζεται·

Θὰ μ' εἴπῃς ἄτεχνον· δικαίως ἔσως·
Δὲν λεπτοργῶ τοὺς στίχους ὅπως ἄλλοι,
Πρὸς τὴν βλακίαν μέγα τρίφω μῖσος
Καὶ εἰς τὴν βίην ἢ βλακίαν θάλλει·
Τὰς παραλυτικὰς αὐτῶν ποιήσεις
Μὲ ἄνθη καὶ ψυμμίθια κοσμοῦσιν,

Ἐνδύουσι κομφῶς καὶ σαβανούσιν.

Εἰς πλείστας καὶ ψυχρὰς μεταρρύθμισεις.

Τούτέστι φοβούμενος μὴ υποπέσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν λεπτουργῶν τῆς διανοίας ἐκείνων, οἵτινες προτιμῶσι τὸ μέτρον ἀντὶ τῆς ιδέας, τὴν λέξιν ἀντὶ τῆς ἐννοίας, ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, πρὸ πάντων εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ποιήσεις, ὅπου θυσιάζεται ἡ ἔκφρασις καὶ ἡ λέξις εἰς τὴν ἐννοίαν.

Ἡ ποίησις τοῦ κ. Παπαρρηγόπουλου εἶναι ἀνδρική καὶ ἔντονος, πολλαχοῦ χαριστάτη, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὑψηλὴ, σπανίως ὠραία· ἐμελέτησε φαίνεται πολὺ τὴν γλῶσσαν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἐνίοτε μάλιστα ἔχει τὴν τραχύτητα καὶ τὴν τόλμην τῆς ἐκφράσεως τοῦ Ἡσαίου, ἀλλ' ἡ σημεινὴ χάρις τῆς ποιήσεως δὲν ἐπιδέχεται νομίζομεν τὴν γλῶσσαν ἐκείνην καὶ τοῦτο ταχέως ἐνόησεν ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος, διότι αἱ νεώτεραι αὐτοῦ ποιήσεις ἔχουσιν ἰδιάζουσαν χάριν καὶ ἀρμονίαν· τὸ μέτρον εἶναι πανταχοῦ λειον, οὐδαμοῦ προσκόπτει ὁ ἀναγνώστης εἰς ἀνωμαλίας, καὶ οὐδαμοῦ ἡ κανονικότης τοῦ λόγου μεταβάλλεται χάριν τοῦ μέτρου, ὅπως εἰς πολλοὺς ἄλλους, ὧν τὸ ἄσθμα διακρίνομεν εἰς τὰς ποιήσεις αὐτῶν, πνευστιῶντων ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τῶν στίχων. Κατηγορήθη πολλάκις ὡς ἀσαφής, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές· τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν συνειθισμένον ὃ ἀναγινώσκει ἐλαφρὰ ἄσμάτια, εὐρίσκει δύσπεπτον τὴν πυκνὴν καὶ βρίθουσαν ιδεῶν ἔκφρασιν τῆς ποιήσεως αὐτῆς· ἐνίοτε ὑπάρχουσι στίχοι, οἵτινες, ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν αὐτοῖς ὑψηλοῦ, ἔχουσι τι τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφές, διότι αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἰδιότης τοῦ ὑψηλοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει τι τὸ ἀόριστον, τὸ ἀσαφές, ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα, ἡ τρικυμία καὶ τὰ τοιαῦτα ὑψηλὰ τῆς φύσεως φαινόμενα· δὲν εἶναι οὔτε τὸ γλαυκὸν χρῶμα, οὔτε ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀντανάκλασις τοῦ οὐρανοῦ, οὔτε ὁ ψιθυρισμὸς τῶν κυμάτων, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς μεγάλας ἐντυπώσεις τὰς ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ ὁ ἀπέραντος αὐτῆς ὀρίζων, τὸ σκοτεινὸν αὐτῆς βάθος καὶ τὸ μυστήριον.

Ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ὑπάρχει ἔργον ἐπιγραφόμενον—Οἱ ποιηταί—Ἐδῶ ἐπικρατεῖ πρὸ πάντων τὸ ὑψηλόν· εἰς τοὺς ὀλίγους αὐτοῦ στίχους ἐκτίθεται ὁλό-

κληρον καινοφανὲς φιλοσοφικὸν σύστημα. Παράδοξον ἔργον, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τέκνον τῆς ποιήσεως, δι' οὗ ζωγραφίζεται ὁ Μωϋσῆς δημιουργῶν τὸν Θεόν, πλάττοντα τὸν κόσμον. Ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος εἶναι πανθειστής; τίς οἶδεν. Ὅπως δὴποτε πανθεϊσμὸς δὲν εἶναι ἀθεΐα, σθενύουσα τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς καρδίας καὶ μαραινουσα τὰ εὐγενέστερα αὐτῆς αἰσθημάτων, ἀπ' ἐναντίας ζωογονεῖ τὴν ποίησιν· μάρτυς ὁ Σχέλλεϋ καὶ ὁ Κεάτ (α). Παρθετομεν μέρος αὐτοῦ, διότι εἶναι ἐκ τῶν ἔργων, ἅτινα δὲν ἐπιδέχονται ἀνάλυσιν.

Ἡ ἰλαρά σου, Ὅμηρε, καὶ εὐλαβὴς καρδία,
Ποικίλα παραδόσεων συντρίμματα λαβοῦσα,
Τὸν Ὀλυμπον ἀνέπλασσε παρὰ τῇ κοινωνίᾳ,
Καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς ἑσὺς δημιουργεῖ ἡ Μοῦσα.

* * *

Δημιουργοὶ τοῦ ἡθικοῦ τῆς οἰκουμένης βίου,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σπείροντες ἐν τῇ ἀπειλπισίᾳ,
Ἐσθέσθησαν· ἀλλ' ὡς ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς,
Ἐλπίδος χύνει νάματα ἡ φράσις τῶν γλυκεῖα.

Ὡς ἄσμα πένθιμον πτηνοῦ θρηνοῦντος εἰς τὰ δάση,
Ἐκθνήσκει πέραν εἰς σιγὴν ἐξαίφνης βαθυτάτην,
Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίσης θά περάσῃ,
Ἀφείς ὑπάρξεως φωνὴν καὶ πρώτην καὶ ὑστάτην;

Ὀνειροῦ ποίου πλάσματα οἱ κόσμοι οὗτοι εἶναι;
Πόλας ὑπάρξεως σκιὰ πλανᾶται εἰς τὸ χῶμα;
Τὸ πρόσωπόν σου ἄνθρωπε, πρὸ σαρκοφάγου κλίνε·
Γελαῖ μὲ σὲ τοῦ σκελετοῦ τὸ τετρημένον στόμα.

Μηδέν!... τί εἶναι τὸ μηδέν; ἀρχὴν δὲν ἔχει ἄλλην,
Δὲν ἔχει τέλος, ἐν αὐτῷ γεννῶνται καὶ περῶσι·
Τοῦτο ὑπῆρχε πρὸ ἡμῶν, κ' εἰς τούτου τὴν ἀγκάλην,
Ἐσχάτην ἐκφωνῶν ἄρ' ὃν ὁ κόσμος θά ὑπνώσῃ.

Ἐρῶ, ὁ ἄνθρωπος! ἀφοῦ τοῦ λίθου διαφέρει,
Διότι θνήσκει τάχιον, διότι πάσχει μόνον,
Διότι τὴν συνείδησιν τῆς συμφορᾶς του φέρει,
Ἐρῶ ὁ ἄνθρωπος! ἰδοὺ τὸ ἄσμα τῶν αἰώνων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔκλαιε· τροφοὶ τῆς οἰκουμένης,
Οἱ ποιηταὶ ἐκοίμησαν μὲ ἄσματα τὸν θρῆνον.
Ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον φρικώδους εἰμαρμένης,
Τὸν μαιδιῶντα ἔδειξαν παράδεισον ἐκείνον.

Ἐκεῖ ἰδὲ, ἀνέσπερος ἀνατολὴ ἀπλοῦται,
Καὶ ἥλιος πνευματικὸς τὸν ἄνθρωπον φωτίζει,

(α) Διάσημοι Ἀγγλοὶ ποιηταί, ἀκμάσαντες ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 19. αἰῶνος.

Καὶ ἡ ψυχὴ εἰς ἄσματα τῶν χειρῶν νερκεῖται,
Λέξεις γριφώδεις ἔρωτος ἀπείρου ψιθυρίζει.

Ἐκεῖ ὁ δυστυχὴς πατὴρ τὰ τέκνα του εὕρισκει,
Τὸ ὄρφανόν ἀσπάζεται τὴν πατρικὴν του χεῖρα,
Ἐκεῖ, ὁ ἔρως ὁ ἀγνός, ὅστις ποτὲ δὲν θνήσκει,
Ἐκεῖ σιγᾷ ὁ θάνατος, ἐκεῖ σιγᾷ ἡ μοῖρα.

Γλυκὺ, γλυκὺ βαυκάλημα· ἀλλ' ἤδη τὸ παιδίον
Ἦνδρώθη, δὲν κοιμίζεται μὲ ἄσματα, πλανᾶται
Εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τοῦ κόσμου, καὶ δακρύον
Χωρὶς ἐλπίδος ἔρχεται, χωρὶς αὐτῆς κοιμᾶται.

Ναί! πλέον δὲν θεοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς καρδίας·
Ἦδη ἀνὴρ, δὲν ἐπαίτεῖ ἀπράγμονα προστάτην,
Πλανώμενος μετὰ τινος πικρᾶς ὑπεροψίας
—ὦ! εἶμαι μόνος— ὠρυγὴν ἀφίνει βαθυτάτην.

Τὸν τάφον τοῦ ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται ὅπως σκάφη,
Ῥάπτων τὸ σάβανον αὐτοῦ τὸν βίον ἀναλίσκει·
Ἦ ὑπαρξίς του πρὸς γιγμὴν ἐπὶ τῆς γῆς θ' ἀσκάφη,
Διπλοῦται εἰς τὸν θάνατον καὶ θνήσκει, θνήσκει,
[θνήσκει.

ὦ ἀδελφοί μου, κλαύσατε· δὲν ἐπιστρέφει πλέον,
Δὲν ἐπιστρέφει ἡ ἐλπίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
Ἐν φάντασμα διέρχεται τὴν οἰκουμένην κλαῖον—
Ἡ ἐπιστήμη—ὁ πατὴρ ὁ μέγας τῆς οὐδύνης.

Ἀλλαχοῦ ὁ Κ. Παπαρῥηγόπουλος, ἐγκα-
ταλείπων ὅλως διόλου τὰ ὕψη τῆς φιλοσο-
φίας, ἀνέρχεται εἰς τὰ ὕψη τοῦ πάθους· τίς
δὲν γνωρίζει ἐκ στήθους τὴν ἀποστροφὴν
ἐκείνην πρὸς τὸν ἔρωτα, ἐν τῇ ποιήσει τῇ
ἐπιγραφομένῃ Μεσονύκτιον, ὅπου ἡ βαθεῖα
ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ἀπραγματοποίη-
τον αὐτῆς ζωηρῶς εἰκονίζονται;

Ἐρως, πομφόλυξ τις ματαία,
Ἀπράγμονος εὐαισθησίας,
Ἐρρε! σκιὰ γιγαντιαία
Τοσούτων πόθων τῆς καρδίας.

Ἦχὼ φωνῆς ἐπουρανίας,
Ἦχὼ κενῇ ἐν τούτοις μόνον,
Ἀποπλανῶσα τὰς καρδίας
Καὶ διασπείρουσα τὸν πόνον.

Μὲ ἀγαπᾷς; τὸ βρέφος κλαῖον
Πρὸς ἄλλο βρέφος ψιθυρίζει,
Μὲ ἀγαπᾷς; ὁ νέος πλέον
Πρὸς τὴν παρθένον κλαυθυρίζει.

Ἰδέ! ὁ ἥλιος πρὶν δύσῃ,
Ἐν' ἀσπασμὸν μᾶς ἀπευθύνει,
Ὡς εἰ ζητῶν νὰ ἐρωτήσῃ,
Μὲ ἀγαπᾷς; κυλᾷ καὶ σβύνει.

Γηράσκ' ἡ οἰκουμένη πᾶσα
Καὶ νέα πάλιν ἀνακύπτει,
Κ' ἐκάστη γενεὰ προβᾷσα,
Μὲ ἀγαπᾷς; φωνεῖ καὶ πίπτει.

Τὸν τάφον ἄνθος τί στολίζει
Καὶ τὸν θανόντ' ἀναμιμνήσκει.
Τὸ ἄνθος τοῦτο ψιθυρίζει,
Μὲ ἀγαπᾷς;—καὶ ἀποθνήσκει.

Καὶ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μεσσίας,
Ἀντὶ δωρήσεων ἀφθόνων,
Ζητοῦν μετὰ περιπαθείας,
Ὅλιγον ἔρωτά μας μόνον.

Ἐρως, πομφόλυξ τις ματαία,
Ἀπράγμονος εὐαισθησίας,
Ἐρρε! σκιὰ γιγαντιαία
Τοσούτων πόθων τῆς καρδίας.

Ἐν γένει ὅμως ὁ Κ. Παπαρῥηγόπουλος
ἀπέφυγε τὰς κωμικὰς ἐκείνας πολλάκις
τρυφερότητας, αἷς κατὰ κόρον μεταχειρί-
ζονται οἱ ποιηταί, ὧν ἡ καρδία εἶναι ἄγο-
νος καὶ ἡ ψυχὴ ταπεινὴ· βεβαίως ὁ ἔρως
εἶναι μέγα καὶ βαθὺ αἶσθημα· βεβαίως ἡ
γυνὴ εἶναι χαριέστατον καὶ ὠραιότατον
πλάσμα, βεβαίως ὁ ἀγαπῶν ἐκτείνει τὴν
λατρείαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ μανδύλιον καὶ
εἰς τὰ χειρόκτια καὶ εἰς τὰ ἴχνη τῆς ἐρω-
μένης αὐτοῦ· ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἔχουσιν
ὅλως ἀτομικὸν χαρακτῆρα, ὅλως ἰδιάζου-
σαν ἀξίαν, ἀλλοτρίαν πρὸς τὴν γνησίαν καὶ
ὕψηλὴν ποίησιν, πρὸς τὸ μεγαλεῖον τὸ εἰκο-
νιζόμενον ἐν αὐτῇ, τοῦτο ἐνόησε καλῶς ὁ
ποιητής. Μὴ ζητεῖτε εἰς τὰς ποιήσεις αὐ-
τοῦ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς στιχουργημένας,
ἀλλὰ πάθη μόνον ἰσχυρὰ καὶ τρικυμιώδη,
ἢ μελαγχολικὴν γαλήνην. Εἴτε καταπίπτει
ὡς ὁ Νιαγάρας, εἴτε ἐκτείνεται ὁμαλὴ καὶ
σοβαρὰ ὡς ἡ λίμνη τῆς Γενεύης· εἶναι πάν-
τοτε ἡ αὐτὴ περιπαθὴς μετὰ σοβαρότητος,
ἐντονος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ῥωμαλέα καὶ
πραεὶα συνάμα.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποιητικοῦ χαρα-
κτῆρος τοῦ Δ. Παπαρῥηγόπουλου, ἐν ὑπο-

λείπεται εἰσέτι· νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς εὐθύ-
μου αὐτοῦ ποιήσεως· λαμβάνομεν τὴν Γλαύ-
κην, ἔργον κάλλιστον, ἐν ᾧ ἐνοῦται ἡ χά-
ρις τοῦ Θεοκρίτου, ἡ δηκτικότητα τοῦ Βολ-
ταίρου μετ' ἀδιοράτου τινὸς μελαγχολίας.
Ἡ Γλαύκη, γυνὴ Ἀθηναία, ἀγαπᾷ ἐμμανῶς
Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν· μὴ δυναμένη
δὲ ἄλλως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἔρωτα αὐτῆς,
καταφεύγει παρὰ τῇ Λαμίας, τῇ ἐρωμένη
τοῦ Δημητρίου, καὶ ἀντὶ ἀμοιβῆς λαμβάνει
τὴν θέσιν τῆς Λαμίας ἐν τῷ ἐκτὸς τῆς πό-
λεως ἄντρῳ, ὅπου κατὰ τὰς νύκτας ὁ Δη-
μήτριος ἐτέλει τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ πεδιάς
μετὰ τῆς Λαμίας. Τὸν μῦθον τοῦτον, ὃν πα-
ραδόξως ἀπευθύνει πρὸς κυρίαν τινά, ἥς τὸ
ὄνομα ἀποσιωπᾷ χάριν ἀδροφροσύνης, δια-
πραγματεύεται ἀφελέστατα, καὶ ἴσως ἀφε-
λέστερον τοῦ δέοντος. Βεβαίως ἡ γυνὴ πρὸς
ἣν ἀπευθύνεται τὸ ποίημα τοῦτο, ἂν μάλι-
στα ἐνεφορήθῃ τῶν ποιήσεων τοῦ Λαμαρτί-
νου, θ' ἀνεκράύγασεν ἐρυθριῶσα, ὅτε ἀνεγί-
νωσκε τὸ ἐπόμενον χωρίον.

Χαμαὶ τὸ προσωπεῖον! ἡ ἑταῖρα
Ἀγέρωχον τὸ μέτωπόν της αἶρει,
Δέν τήκεται εἰς στόνους, σπαίρει,
Θνήσκει καὶ ἀναζῇ ὠραιότερα.
Καὶ ἀδελφὴ τῆς ἡδονῆς ἐκχέει
Μεθύουσάνερώτων ἀτμοσφαῖραν.
Τὴν εἶδες εἰς χειμερινὴν ἐσπέραν

Πῶς ὑπὸ ἔρωτος γελᾷ καὶ κλαίει;
Παιδίον ὕπαγε· ἡ εὐτυχία
Κενὰς σκιάς οὐδέποτε θηρεύει,
Καὶ τὸν θεὸν εἰς μάρμαρον λατρεύει
Ἡ τοῦ ἀνθρώπου ὕλική καρδία.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτήρ τῶν ποιήσεων
τοῦ Κ. Δ. Παπαρρήγοπούλου· ὁ ποιητὴς εἶ-
ναι νέος ἀκόμη· ὅταν ἡ πρωΐα ᾔῃ ἀνέφελος,
ἡ μεσημβρία οἰωνίζεται πολὺ λαμπρότερα.
Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν κρίνει
τὰ, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας καὶ κομψότη-
τος ἀνατυπωθέντα δεύτερον ἤδη, *μνημόσυνα*
τοῦ Κ. Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου καὶ τὴν
Κυρὰ Φροσύνην αὐτοῦ, τὰ ἀθάνατα ταῦτα
ἔργα τῆς νέας δημοτικῆς ἡμῶν ποιήσεως.

ΘΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Β'. ΦΥΛΛ. ΑΙΝΙΓΜΑ-
ΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ Τῷ Γ'. ΔΟΘΕΙΣΗΣ
ΛΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ.

Φάσμα—ἄσμα—χάσμα. Ἄσμα-κλάσμα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΩ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Πρεῦμα — γεῦμα — γεῦμα — ψεῦμα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Γ'. ΦΥΛΛ. ΓΡΙΦΟΥ.
Μισῶ τὰς ἡδονάς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μ' ἔφερον, ὅτ' ἐδίωκον αἱ Εὐμενίδες πάλαι
Ὅρέστην, τὸν φονεύσαντα τὴν στυγεράν μητέρα·
Φλογίζω καὶ σκορπίζονται μαῦραι παντοῦ αἰθάλαι·
Ἄλλ' αἰφνης θὰ πληρώσωσι τὸν πέριξ μου ἀέρα
Ἦχοι χαρᾶς καὶ μουσικῆς, οὐχὶ καπνὸς πολὺς,
ἂν μένω ἄνευ κεφαλῆς.

Σ.

ΓΡΙΦΟΣ.

